

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Страшна вест...

(38)

Балкон је исто тако био пун, али одатле се бар нешто видело. С галерија су људи узалудно кривили вратове, нагињући се напред да су сваки час могли да се стрмоглаве у понор. Било их је толико да су се купали у зноју. Сабијени један поред другог нису могли да се помакну, да извуку руку, да промене положај. Ноге су им трнуле, врат их болео, али они су трпели све стрпљиво, подносили су све муке само да би присуствовали највећој борби на париском рингу откако се Карпантје одрекао бокса.

Док су они са друге и треће галерије још назирали ринг и видели боксере, они на последњој галерији нису такорећи видели ништа. Горе, у ваздуху, све више се скупљала пара, згушњавала се, претварала се у густу сиву маглу кроз коју се ринг само назирао, а боксери једва примећивали.

Па ипак, огорчена борба водила се за свако место на галеријама. Патос се угибао под силном тежином, ограда је шкрипала, степенице су биле начичкане масом која је протестовала, гушила, гунђала. Свака стопа је попуњена. Треба имати гвоздене живце па издржати у тој гужви и не онесвестити се од врућине и отужног мириса зноја, који је просто гушио.

А пред Палатом спорта сви улази били су закрчени. Хиљаде људи протестовало је што их не пуштају унутра, иако су знали да заиста више нема места, да игла не би пала на земљу, када би је бацили у гомилу! Свет је остао ту, пред затвореним вратима, чекајући стрпљиво свршетак меча, пратећи борбу по узвацима који су допирали из сале, по тутњави која је тресла Спортску палату као какав земљотрес!

Овако незапамћено интересовање изазвао је Жанов чланак, објављен на неколико дана пред меч. Била је то велика сензација, која је праснула као бомба у париском спортском свету. Жан је објавио да Мишел Крише боксује последњи пут против Џое Нокса и да се после овог меча, без обзира како ће се завршити, за увек повлачи са ринга. Мишел Крише стекао је, међутим, силну популарност. Сматрали су га за спортског феномена, боксера какав се ретко појављује на рингу. Они који су га гледали били су толико одушевљени да су прелазили у табор његових присталица, били му одани свим срцем, навијали за њега темпераментно и спонтано. И сада, када се уздигао тако брзо, муњевице, када је освојио титулу првака Европе, он се одједанпут повлачи! Боксерски ринг изгубиће за увек једног шампиона света, јер сви су били уверени да ће Џое Нокс бити тучен, шампиона чије су способности изазвале делириум од одушевљења код свих који су присуствовали његовим борбама.

Сваки онај који се бар мало интересовао за спорт, није хтео да пропусти прилику да види Гвоздену песницу последњи пут, на његовом опроштајном мечу.

Ето, откуда толика гужва, незапамћене борбе за улазнице, за сваку стопу простора у Палати спорта.

Када је видео гомилу пред Палатом спорта Жан је појурио на телефон и у разговору са главним уредником споразумео се да „Пари соар“ обавештава Париз у току ноћи ванредним издањима о току борбе. Сваких десет минута пред Палатом спорта заустављали су се камиони пуни пакета најновијег издања. Свет се просто отимао за још влажне примерке листова и гутао сваку реч, сваки ред. Какав парадокс, налазили су се пред вратима спортске арене, а читали су у новинама шта се унутра догађа!

Ванредна издања „Пари соара“ продавала су се те ноћи по свим париским булеварима, по кафанама, вариетеима, пред позориштима и биоскопима. Опширни извештаји заузимали су неколико страна, пуни слика, момената са меча, портрета обојице противника, гомиле која је испунила арену и масе која се гурала пред улазима у Палату спорта.

Жан је и даље неуморно причао своме пријатељу о утисцима које је донео из спортске арене.

– Невероватно је, Мишеле, колико свет верује у твоју победу. Сви нуде опкладе а нико их не прихвата, јер сви хоће да се кладе на пораз Џое Нокса. Разговарао сам с многим најистакнутијим боксерским стручњацима. Њихове изјаве већ се читају по улицама. Сви се једнодушно слажу у томе да ћеш ти освојити титулу првака света. Упоредију те са Карпантјеом. Називају те „Орканом“, „Боксерском метлом“, „Митраљезом“!

– А шта каже Црнац? – запитало је мали Пол.

Жан се насмејао.

– И код њега сам био. Џое Нокс је мало нервозан и љут. Срди се на, себе и каје се горко што је тако марљиво тренирао у последње време. Каже да му то неће пријати, јер се сасвим одвикао од тренинга. Преклињао је Дипреа да му пошаље флашу шампањца. Бесан је што му није учинио по вољи. Прича да је толико навикао на алкохол да се осећа нелагодно, да је малаксао од жеђи! Иначе, одбио је према обичају да даје изјаве. Али узнемирен је. Уверен сам да страхује од борбе. Први пут после десет година видео сам Џое Нокса нервозног пре меча. Он улази у борбу са предубеђењем да си млађи од њега, и бољи. Он зна да ће се његова судбина одлучити до пете рунде. Ако те не сруши за првих четврт сата борбе он ће изгубити меч. Зато се добро пази. Нокс изгледа као фурија у првим рундама. Толико је брз да око не може да прати његове ударце. Песница му само севне у ваздуху, одјекне потмуо ударац и противник се опружи по поду! Важно је, међутим, да он зазире од тебе. Није заборавио ону ноћну тучу. Ма да је био пијан, признаје још увек, да је ударац твоје деснице био страхан. Он га је осетио, видео је све звезде, одспавао је скоро дванаест часова! И зато сада стрепи да га опет не закачиш. Када се боксер плаши свога противника, онда је то велико преимућство за његовог ривала. Труди се да искористиш ту повољну околност.

Кад је био расположен Жан је могао да говори дуго. Једва је гутао ваздух, толика је била јака бујица речи која се изливала из његовог грла. Милош га је слушао смешећи се, одобравајући му по неки пут главом. Ово ћеретање, у коме је Жан водио главну реч, забављало га је.

Само Гастон није обраћао пажњу на Жанову причу. Шетња му је досадила али зато ипак није могао дуго да издржи на једном месту. Сваки час је гледао на сат, излазио из свлационице, враћао се, хуктао и чешао се по коси, леђима, где стигне, још га је све сврбело од нервозе која га је све више обузимала.

– Твоја изјава штампана је на првој страни, – извадио је Жан новине из џепа и пружио их Милошу. – Три ступца! Као да си претседник владе!

Милош се насмејао и бацио поглед на крупна слова у врху стране. Прочитао је само наслов: „Моја последња победа...“

– Па нисам ја баш тако рекао, – запретио је прстом Жану, смешећи се.

Али Жан се није збунио.

– Морао сам мало да дотерам. Знаш како је. Ти ниси новинар. Уствари је исто.

– Верујеш ли у своју победу?

Милош је климнуо главом.

– Ето видиш. А ја друго ништа нисам ни написао. Стилизовано је, међутим, тако да изазове интересовање читалаца. Новинарски.

Милош се насмејао од срца. Није имао намеру да се препире са својим пријатељем. Жан је био одличан новинар, прави мајстор у стварању сензација, ма да је ни за живу главу не би измислио. Он је стално био у потери за новим, узбудљивим, занимљивим вестима и када би их пронашао пружао их је публици на најзанимљивији начин.

– Вештина новинарског позива, – објашњавао је Жан своме пријатељу, – састоји се у томе да вести које излазе у листу буду тако састављене да их свако прочита. Дobar наслов натераће сваког читаоца да прочита чак и ону вест која није нарочито интересантна. У наслову све мора да се каже, да се изнесе поента извештаја, али тако да изазове пажњу публике, да буде кратак и упадљив. То је главна карактеристика новинарског позива, тајна успеха појединих листова и њихових уредника и сарадника.

Милош је немарно прелиставао последње издање „Пари соара“, читајући наслове и гледајући слике. Одједанпут самртничко бледило осуло му се по лицу. Руке су му дрхтале. Болан јаук извио му се из груди. Љутитим покретом згужвао је лист и бацио га на под. Ухватио се за главу и потмуло застењао.

– Шта ти је, Мишеле? – уплашио се Жан. – Да ти није рђаво?

Гастон се у два скока нашао поред свога пулена. Спустио му је руку на раме и благо га подрмао.

– Мишеле, шта се догодило?.. Реците, забога.

Али Милош је ћутао. Они су, међутим, наваљивали стално обасипајући га питањима.

– Није ми ништа. Оставите ме на миру.

Лице му је бело као зид, очи грозничаве. У трен ока сасвим се променио. Рекао би човек да је целу ноћ провео у банчењу, да није ока склопио, толико му је лице измучено, пепељасто сиво, преливало се у жуту боју, добијало је изглед старог пергаментa!

– Шта се догодило, Мишеле? – упорно је наваљивао Гастон.

Милош га је грубо одгурнуо и обрецнуо се.

– Кажем вам, ништа. Оставите ме...

Устао је, прошетао се свлачионицом, пришао прозору и наслонио врело чело на замагљено стакло. Остао је тако окренут леђима својим пријатељима, потпуно отсутан духом.

Гастон је упитно погледао Жанa.

– О чему сте разговарали?

Жан је слегнуо раменима.

– О потпуно безначајним стварима. Чак се смејао својој изјави која је објављена у последњем издању мога листа. Прелиставао је новине и био је одлично расположен. Одједанпут је побледео, јаукнуо је, згужвао је новине и треснуо их о под. Ваљда није прочитао нешто што је могло да га узбуди. Шта би то могло да буде? Прегледао сам последње издање и нисам нашао ништа нарочито. Не разумем шта се то догађа с њим!

Гастон се сагнуо и дохватио са земље згужване новине, Исправио их је, сео за сто за масажу и пажљиво читао један наслов за другим. Неочекивано и он је побледео. Кроз стиснуте усне извалио је гадну псовку. Стиснутом песницом ударио је у даску од стола и промрмљао:

– То нам је само још требало!

Жан се уплашио.

– Шта вам је, забога, као да сте сви јели отровне гљиве!

Истргао је Гастону лист из руку и загледао се у раширену страну, тражећи узалуд вест која је обојицу тако силно узбудила.

– Шта сте то прочитали, ако бога знате? Ја ништа не видим необично. Говори, Гастоне, иначе ћу полудети!

Гастон је само хуктао:

– Јаој, пропали смо!

– Ама човече говори шта је.

Жан га је дрмао из све снаге. Чудна стрепња дражила га је све више. По сваку цену желео је да дозна за узрок тој наглој промени код Милоша и његовог менаџера.

– Све је пропало! – кукао је Гастон. – Мишел је нокаутиран пре него што се појавио на рингу!

Жан више није могао да издржи.

Поднео је Гастону новине под нос и беснео:

– Говори шта је, иначе ћу ја тебе да нок-аутирам!

Гастон је узео новине и показао прстом на једну вест у дну стране. Био је то сасвим кратак извештај, свега у неколико реди, с извученим насловом на два ступца. Жан је читао: „Још једна отмена свадба у Паризу“. Испод наслова стајао је текст:

„Још један млади пар париског отменог друштва венчаће се сутра. Анабела, љупка, изванредно лепа кћи маркиза ди Бриела, угледног париског банкара, венчаће се сутра изјутра у цркви Нотр Дам са Андрео Морено, младим лекаром, који се недавно вратио из колонија где се специјализовао за тропске болести.“

Жан је прочитао вест и зачуђено је погледао у Гастона.

– Па?..

– То је катастрофа! – уздисао је Гастон.

– Катастрофа?! Зашто? – Удаје се једна млада девојка. То може да буде катастрофа само за њеног будућег мужа. Али какве то везе има с нама?

– И то још какве везе!.. – Због ове свадбе Мишел ће изгубити титулу првака света!

Жан се запрепастио.

– Саме загонетке!.. Буди већ једном јаснији, Гастоне. Објасни ми у чему је ствар.

Испрекиданим речима, збуњено, што је могао краће и сажетије Гастон је испричао Жану сеоску идилу, чији су јунаци били Милош и млада маркиза. Жан је слушао забринуто и нервозно је грицкао нокте. Сада је и он схватио да је ситуација заиста врло озбиљна.

– И то баш вечерас да ова вест уђе у лист!.. И баш ја да му дам новине да их прочита!.. – Већу глупост заиста нисам могао да урадим. Као да сам му пред сам меч дао да попије прашак за успављивање. И то најјачу дозу! Баш сам магарац!

Жан се лупио по челу и љутито затресао главом. Гастон је, међутим, и даље очајавао...

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Strašna vest...

(38)

Balkon je isto tako bio pun, ali odatle se bar nešto videlo. S galerija su ljudi uzaludno krivili vratove, naginjući se napred da su svaki čas mogli da se strmoglave u ponor. Bilo ih je toliko da su se kupali u znoju. Sabijeni jedan pored drugoga nisy mogli da se pomaknu, da izvuku ruku, da promene položaj. Noge su im trnule, vrat ih boleo, ali oni su trpeli sve strpljivo, podnosili su sve muke samo da bi prisustvovali najvećoj borbi na pariskom ringu otkako se Karpantje odrekao boksa.

Dok su oni sa druge i treće galerije još nazirali ring i videli boksera, oni na poslednjoj galeriji nisu takoreći videli ništa. Gore, u vazduhu, sve više se skupljala para, zgušnjavala se, pretvarala se u gustu sivu maglu kroz koju se ring samo nazirao, a bokseri jedva primećivali.

Pa ipak, ogorčena borba vodila se za svako mesto na galerijama. Patos se ugibao pod silnom težinom, ograda je škripala, stepenice su bile načičkane masom koja je protestovala, gušila, gundala. Svaka stopa je popunjena. Treba imati gvozdene živce pa izdržati u toj gužvi i ne onesvestiti se od vrućine i otužnog mirisa znoja, koji je prosto gušio.

A pred Palatom sporta svi ulazi bili su zakrčeni. Hiljade ljudi protestovalo je što ih ne puštaju unutra, iako su znali da zaista više nema mesta, da igla ne bi pala na zemlju, kada bi je bacili u gomilu! Svet je ostao tu, pred zatvorenim vratima, čekajući strpljivo svršetak meča, prateći borbu po uzvicima koji su dopirali iz sale, po tutnjavi koja je tresla Sportsku palatu kao kakav zemljotres!

Ovako nezapamćeno interesovanje izazvao je Žanov članak, objavljen na nekoliko dana pred meč. Bila je to velika senzacija, koja je prasnula kao bomba u pariskom sportskom svetu. Žan je objavio da Mišel Kriše boksuje poslednji put protiv Džoe Noksa i da se posle ovog meča, bez obzira kako će se završiti, za uvek povlači sa ringa. Mišel Kriše stekao je, međutim, silnu popularnost. Smatrali su ga za sportskog fenomena, boksera kakav se retko pojavljuje na ringu. Oni koji su ga gledali bili su toliko oduševljeni da su prelazili u tabor njegovih pristalica, bili mu odani svim srcem, navijali za njega temperametro i spontano. I sada, kada se uzdigao tako brzo, munjevito, kada je osvojio titulu prvaka Evrope, on se odjedanput povlači! Bokseri ring izgubiće za uvek jednog šampiona sveta, jer svi su bili uvereni da će Džoe Noks biti tučen, šampiona čije su sposobnosti izazvale delirium od oduševljenja kod svih koji su prisustvovali njegovim borbama.

Svaki onaj koji se bar malo interesovao za sport, nije hteo da propusti priliku da vidi Gvozdenu pesnicu poslednji put, na njegovom oproštajnom meču.

Eto, otkuda tolika gužva, nezapamćene borbe za ulaznice, za svaku stopu prostora u Palati sporta.

Kada je video gomilu pred Palatom sporta Žan je pojurio na telefon i u razgovoru sa glavnim urednikom sporazumeo se da „Pari soar“ obaveštava Pariz u toku noći vanrednim izdanjima o toku borbe. Svakih deset minuta pred Palatom sporta zaustavljali su se kamioni puni paketa najnovijeg izdanja. Svet se prosto otimao za još vlažne primerke listova i gutao svaku reč, svaki red. Kakav paradoks, nalazili su se pred vratima sportske arene, a čitali su u novinama šta se unutra događa!

Vanredna izdanja „Pari soara“ prodavala su se te noći po svim pariskim bulevarima, po kafanama, varieteima, pred pozorištima i bioskopima. Opširni izveštaji zauzimali su nekoliko strana, puni slika, momenata sa meča, portreta obojice protivnika, gomile koja je ispunila arenu i mase koja se gurala pred ulazima u Palatu sporta.

Žan je i dalje neumorno pričao svome prijatelju o utiscima koje je doneo iz sportske arene.

– Neverovatno je, Mišele, koliko svet veruje u tvoju pobjedu. Svi nude opklade a niko ih ne prihvata, jer svi hoće da se klade na poraz Džoe Noksa. Razgovarao sam s mnogim najistaknutijim bokzerskim stručnjacima. Njihove izjave već se čitaju po ulicama. Svi se jednodušno slažu u tome da ćeš ti osvojiti titulu prvaka sveta. Upoređuju te sa Karpantjeom. Nazivaju te „Orkanom“, „Bokzerskom metlom“, „Mitraljezom“!

– A šta kaže Crnac? – zapitao je mali Pol.

Žan se nasmejao.

– I kod njega sam bio. Džoe Noks je malo nervozan i ljut. Srđi se na, sebe i kaje se gorko što je tako marljivo trenirao u poslednje vreme. Kaže da mu to neće prijati, jer se sasvim odvikao od treninga. Preklinjao je Diprea da mu pošalje flašu šampanjca. Besan je što mu nije učinio po volji. Priča da je toliko navikao na alkohol da se oceća nelagodno, da je malaksao od žeđi! Inače, odbio je prema običaju da daje izjave. Ali uznemiren je. Uveren sam da strahuje od borbe. Prvi put posle deset godina video sam Džoe Noksa nervoznog ppe meča. On ulazi u borbu sa predubedenjem da si mlađi od njega, i bolji. On zna da će se njegova sudbina odlučiti do pete runde. Ako te ne sruši za prvih četvrt sata borbe on će izgubiti meč. Zato se dobro pazi. Noks izgleda kao furija u prvim rundama. Toliko je brz da oko ne može da prati njegove udarce. Pesnica mu samo sevne u vazduhu, odjekne potmuo udarac i protivnik se opruži po podu! Važno je, međutim, da on zazire od tebe.

Nije zaboravio onu noćnu tuču. Ma da je bio pijan, priznaje još uvek, da je udarac tvoje desnice bio strašan. On ga je osetio, video je sve zvezde, odspavao je skoro dvanaest časova! I zato sada strepi da ga opet ne zakačiš. Kada se bokser plaši svoga protivnika, onda je to veliko preimućstvo za njegovog rivala. Trudi se da iskoristiš tu povoljnu okolnost.

Kad je bio raspoložen Žan je mogao da govori dugo. Jedva je gutao vazduh, tolika je bila jaka bujica reči koja se izlivala iz njegovog grla. Miloš ga je slušao smešeći se, odobravajući mu po neki put glavom. Ovo ćeretanje, u kome je Žan vodio glavnu reč, zabavljalo ga je.

Samo Gaston nije obraćao pažnju na Žanovu priču. Šetnja mu je dosadila ali zato ipak nije mogao dugo da izdrži na jednom mestu. Svaki čas je gledao na sat, izlazio iz svlačionice, vraćao se, huktao i češao se po kosi, leđima, gde stigne, još ga je sve svrbelo od nervoze koja ga je sve više obuzimala.

– Tvoja izjava štampana je na prvoj strani, – izvadio je Žan novine iz džepa i pružio ih Milošu. – Tri stupca! Kao da si predsednik vlade!

Miloš se nasmejao i bacio pogled na krupna slova u vrhu strane. Pročitao je samo naslov: „Moja poslednja pobjeda...“

- Pa nisam ja baš tako rekao, – zapretio je prstom Žanu, smešeći se. Ali Žan se nije zbunio.
- Morao sam malo da doteram. Znaš kako je. Ti nisi novinar. Ustvari je isto.
- Veruješ li u svoju pobedu?

Miloš je klimnuo glavom.

– Eto vidiš. A ja drugo ništa nisam ni napisao. Stilizovano je, međutim, tako da izazove interesovanje čitalaca. Novinarski.

Miloš se nasmejao od srca. Nije imao nameru da se prepire sa svojim prijateljem. Žan je bio odličan novinar, pravi majstor u stvaranju senzacija, ma da je ni za živu glavu ne bi izmislio. On je stalno bio u poteri za novim, uzbudljivim, zanimljivim vestima i kada bi ih pronašao pružao ih je publici na najzanimljiviji način.

– Veština novinarskog poziva, – objašnjavao je Žan svome prijatelju, – sastoji se u tome da vesti koje izlaze u listu budu tako sastavljene da ih svako pročita. Dobar naslov nateraće svakog čitaoca da pročita čak i onu vest koja nije naročito interesantna. U naslovu sve mora da se kaže, da se iznese poenta izveštaja, ali tako da izazove pažnju publike, da bude kratak i upadljiv. To je glavna karakteristika novinarskog poziva, tajna uspeha pojedinih listova i njihovih urednika i saradnika.

Miloš je nemarno prelistavao poslednje izdanje „Pari soara“, čitajući naslove i gledajući slike. Odjedanput samrtničko bledilo osulo mu se po licu. Ruke su mu drhtale. Bolan jauk izvio mu se iz grudi. Ljutitim pokretom zgužvao je list i bacio ga na pod. Uhvatio se za glavu i potmulo zastenjao.

– Šta ti je, Mišele? – uplašio se Žan. – Da ti nije rđavo?

Gaston se u dva skoka našao pored svoga pulena. Spustio mu je ruku na rame i blago ga prodrmao.

– Mišele, šta se dogodilo?.. Recite, zaboga.

Ali Miloš je ćutao. Oni su, međutim, navaljivali stalno obasipajući ga pitanjima.

– Nije mi ništa. Ostavite me na miru.

Lice mu je belo kao zid, oči grozničave.

U tren oka sasvim se promenio. Rekao bi čovek da je celu noć proveo u bančenju, da nije oka sklopio, toliko mu je lice izmučeno, pepeljasto sivo, prelivalo se u žutu boju, dobijalo je izgled starog pergamenta!

– Šta se dogodilo, Mišele? – uporno je navaljivao Gaston.

Miloš ga je grubo odgurnuo i obrecnuo se.

– Kažem vam, ništa. Ostavite me...

Ustao je, prošetao se svlačionicom, prišao prozoru i naslonio vrelo čelo na zamagljeno staklo. Ostao je tako okrenut leđima svojim prijateljima, potpuno otsutan duhom.

Gaston je upitno pogledao Žana.

– O čemu ste razgovarali?

Žan je slegnuo ramenima.

– O potpuno beznačajnim stvarima. Čak se smejaio svojoj izjavi koja je objavljena u poslednjem izdanju moga lista. Prelistavao je novine i bio je odlično raspoložen. Odjedanput je pobledeo, jauknuo je, zgužvao je novine i tresnuo ih o pod. Valjda nije pročitao nešto što je moglo da ga uzbudi. Šta bi to moglo da bude? Pregledao sam poslednje izdanje i nisam našao ništa naročito. Ne razumem šta se to događa s njim!

Gaston se sagnuo i dohvatio sa zemlje zgužvane novine, Ispravio ih je, seo za sto za masažu i pažljivo čitao jedan naslov za drugim. Neočekivano i on je pobledeo. Kroz stisnute usne izvalio je gadnu psovku. Stisnutom pesnicom udario je u dasku od stola i promrmljao:

– To nam je samo još trebalo!

Žan se uplašio.

– Šta vam je, zaboga, kao da ste svi jeli otrovne gljive!

Istrgao je Gastonu list iz ruku i zagledao se u raširenu stranu, tražeći uzalud vest koja je obojicu tako silno uzbudila.

– Šta ste to pročitali, ako boga znate? Ja ništa ne vidim neobično. Govori, Gastone, inače ću poludeti!

Gaston je samo huktao:

– Jaaj, propali smo!

– Ama čoveče govori šta je.

Žan ga je drmao iz sve snage. Čudna strepnja dražila ga je sve više. Po svaku cenu želeo je da dozna za uzrok toj nagloj promeni kod Miloša i njegovog menadžera.

– Sve je propalo! – kukao je Gaston. – Mišel je nokautiran pre nego što se pojavio na ringu!

Žan više nije mogao da izdrži.

Podneo je Gastonu novine pod nos i besneo:

– Govori šta je, inače ću ja tebe da nok-autiram!

Gaston je uzeo novine i pokazao prstom na jednu vest u dnu strane. Bio je to sasvim kratak izveštaj, svega u nekoliko redi, s izvučenim naslovom na dva stupca. Žan je čitao: „Još jedna otmena svadba u Parizu“. Ispod naslova stajao je tekst:

„Još jedan mladi par pariskog otmenog društva venčaće se sutra. Anabela, ljupka, izvanredno lepa kći markiza di Briela, uglednog pariskog bankara, venčaće se sutra izjutra u crkvi Notr Dam sa Andreo Moreno, mladim lekarom, koji se nedavno vratio iz kolonija gde se specijalizovao za tropske bolesti.“

Žan je pročitao vest i začuđeno je pogledao u Gastona.

– Pa?..

– To je katastrofa! – uzdisao je Gaston.

– Katastrofa?! Zašto? – Udaje se jedna mlada devojka. To može da bude katastrofa samo za njenog budućeg muža. Ali kakve to veze ima s nama?

– I to još kakve veze!.. – Zbog ove svadbe Mišel će izgubiti titulu prvaka sveta!

Žan se zaprepastio.

– Same zagonetke!.. Budi već jednom jasniji, Gastone. Objasni mi u čemu je stvar.

Isprekidanim rečima, zbunjeno, što je mogao kpaće i sažetije Gaston je ispričao Žanu seosku idilu, čiji su junaci bili Miloš i mlada markiza. Žan je slušao zabrinuto i nervozno je grickao nokte. Sada je i on shvatio da je situacija zaista vrlo ozbiljna.

– I to baš večeras da ova vest uđe u list!.. I baš ja da mu dam novine da ih pročita!.. – Većy glupost zaista nisam mogao da uradim. Kao da sam mu pred sam meč dao da popije prašak za uspavlivanje. I to najjaču dozu! Baš sam magarac!

Žan se lupio po čelu i ljutito zatresao glavom. Gaston je, međutim, i dalje očajavao...

(Nastaviće se)